

■ LIVIU ANTONESEI

cele șapte povești cretane

Poveste filosofică. În metru antic

Nu, nu te poți scălda de două ori în apa aceleiași râu,
Niciodată același vînt nu va trece repetat prin frunzele
Chiparosului strîmb de ani din fața hotelului coborît
Între noi din umbra altor ani, purtînd
între ziduri alte chipuri.

Dar noi doi, eu și tu, ne putem
vreodată scălda în aceleași ape,
În pulsațiile nemiloase ale aceleiași
vagante mări ?
Pot străluci, în același timp, aceiași
stropi purpurii,
Aceeași apă sărată, primordială,
poate lumina din adîncuri pieile
Noastre jupuite sub bătaia aprigă și
tandră a razelor de amiază?

Uneori, asta se întîmplă, alteori s-ar
putea întîmpla...
Niciodată hălcile timpului nu ies
exact la socoteală,
Niciunul dintre noi nu s-a dovedit
încă socotitorul perfect,
Iscoada infailibilă a vremilor noastre
patibulare.

Afrodita pe coamele egeene. Poveste filosofică

Corp, corp perfect fără brațe în
lumina albă a dimineții de piatră
Luncînd printre valuri ca o șalupă
din lumile pierdute –
Apare, dispare din ape după o logică
luminoasă
Care scapă clipei, care ironizează
simțul comun.
Ca o nălucă despică brocartul greu
al mării
Și se pierde în zare spre nisipurile
negre ale sudului,
Ocolind singuratecul, aprigul
promontoriu –
În semn de rămas bun, își ridică sîinii
înpumați,
Frumoasele, absentele brațe de
marmură sîdefie.
Miracol de dinaintea creației – de
patru mii de ani,
Petrecîndu-se dimineată de
dimineată...

Taurul venit de la nord. Poveste filosofică

Atunci, da! Atunci cînd taurul
nordului va coborî
Peste pustiul ultramarin ca un taifun
de neoprit,
Atunci, da, vor sfîrși caznele
minotaurului
Și chiparoșii, smochinii și dafinii vor
exploda
În mii de jerbe, în spaime
multicolore,
Peste întinsele cîmpuri de bazalt,
siliciu și cretă.
O clipă, cosașii vor tăcea, pentru a
intona apoi,

În glorie, marele imn al întoarcerii lui
acasă –
În Mare Nostrum, pe covoarele de
frunze
De măslini și de laur.
Din spatele perdelelor de piatră,
statornic răsună
Thalassa, thalassa. Thalassa,
thalassa –
În glorie, în veci, în zadar.
De-a pururea pururi!

Aici și acum, niciodată, mereu. Poveste filosofică

Aici trebuie să-ți faci loc, mereu și
mereu, îți faci loc –
O casă străpunge dintre sfînci sau
plutește parcă
Peste herghelia înpumată. Măslinul
anevoic, chircit,
Se înalță din pămînturile roșiatice în
lumina de cretă.
Aici nimic nu e ușor decît vinul roz,
apa ritmată
Și dansul – mărturisind, toate,
amintitele,
Difuzele, stăruitoarele mari dionisii.
Aici îți faci loc, mereu îți faci loc,
Cu încăpăținare, cu mîndria
poporului
De libere pisici ale Cretei.

Valeriu Șchiu

Nicăieri.

Poveste filosofică

Nicăieri nu mai e atîta înălțare
În scufundarea trupului în alt trup
Decît pe-ntinsele terase de calcar,
Pe cărările celui mai vechi pămînt –
Primordiala plăcere a lumii
În vecinătatea celei mai bătrîne mări.
O lumină ce te vedeacă în veci de
miopie,
În zumzet nesfîrșit dintre valuri,
Din frunzele sărace, din vița
Cățărîndu-se lichidă spre înalțuri.
Aici, mai mult decît oriunde, mai adesea
Te-au purtat pașii spre tine. Chiar
asta tu ești!
În splendoare, în pulsația vinului,
În cuibul tavelor – în tandrul marș
Funebru.

Dimineața, devreme. Poveste filosofică

Aici, te trezești dimineața, devreme –
Aici, ești treaz de dinainte de a
deschide
Ochii spre vuietul de carne al lumii.
Aici, te limpezești cu o mîină în apele
Cretei,
Cu cealaltă în Adriatica soră.
Aici, ești un ocean de piatră
pulsatorie,
O inimă luminoasă cum vechile mari
Minuni ale unei lumi mai bătrîne
Decît însăși lumea.
Aici, e dimineața eternă. Și noaptea
Fără de moarte.

Tu adică eu, adică tu. Poveste filosofică

Tu ești de aici, nu de altunde –
Nu de la nașterea întîmplătoare,
Ci de cînd piatra aceasta albă,
țărurile acestea roșii,
Valurile sărate și negre
Au pulsat în venele unui strămoș
rătăcitor,
Zidar de biserici, în Hiperboreea.
Tu ești de aici, nu de altunde –
Tu mereu vei fi de aici. Și vreodată
Chiar aici vei fi, aici sîngele se va
întoarce
La izvorul său de piatră.